

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1525. usque ad annum 1529

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1769

VD18 90118480

§. 38. Lutheri rabies contra Angliæ Regem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66472)

pistolæ æque gravi stylo concepta erant; Sæcul. XVI. A C. 1526.
 præprimis vero vehementer invehebatur in Lutherum, quod ejus librum de Sacramentis *nonnisi Henrici a subdolis Sophistis subornati partum* dicere, ac Volfæum Eboracensem Cardinalem convitiis proscindere ausus fuisset; quocirca Rex eidem Luthero hæc declarabat, *librum hunc & meum esse multi majori fide digni, quam sunt tui testes, cognoscunt. Et ego, quanto tibi minus placet, tanto magis libenter agnosco.*

§. XXXVIII.

Lutheri rabies contra Angliæ Regem.

Pœnituit brevi Lutherum, quod mitius Sleidan. l. c. e-p. 166. Angliæ Regi perscripisset; cum enim quandoque rabiem suam eo duntaxat sine temperaret, ut illi, quos offendit, pro venia supplices ad pedes ejus procumberent, ita totam bilem suam in eos effundebat, qui ejusmodi submissionem exhibere cunctabantur. Luculentum hujus arrogantiae specimen præbuit in suo libello, quem inscripsit, *Responsum ad maledicum, & calumniosum Regis Angliæ scriptum.* In eo Regem his verbis alloquebatur: „Vehementer „doleo, quod te adeo moderate habuerim, id amicorum precibus victus

F 2

„feci

Sæcul. XVI „ feci, spe facta, hanc modestiam tibi
 A.C. 1526. „ proficuum fore, eademque ratione
 Ad maled. „ permotus pari humanitate Cajetano
 Regem resp. „ Legato, Georgio Saxoniae Duci nec-
 Rom. 2. f. 493. „ non Erasmo perscripsi: sed spe mea
 „ frustratus, imposterum haud ultra in
 „ ejusmodi imbecillitatem prolapsurus
 „ sum. „ Porro quamvis hic Hæreticus
 totus hisce scurrilitatibus esset absor-
 ptus, suam tamen lenitatem hisce ver-
 bis extollere præsumebat: *Verum est pro
 firmitate doctrinae meae, aiebat in suo re-
 sponso ad Regem, in superbia nec Impe-
 ratori nec Principi nec Sathanæ cedo, pa-
 ratus tamen sum, si Rex deposita Majesta-
 te sua mecum congregari vellet, agerem cum
 illo, ita ut ab hominum humillimo & mo-
 destissimo plus requiri non possit. Vere enim
 ovis sum, & ovis maneo, in simplicitate
 mea mali nihil de aliis credo.*

Nihilominus, quamvis Henricus
 Rex spurio Evangelio strenue obsisteret,
 Lutherus tamen in Anglia plures recen-
 sebat fautores, ac clam hæreses suas
 sermonibus ad populum dictis per suos
 Sectatores spargere moliebatur. Cum
 vero inde nonnisi lento pede venenum
 serperet, Lutherus in astu consilium
 quæsit, cui si secundus adspirasset
 successus, brevi ingenti progressu hære-
 sis sese diffudisset: Moliebatur novi Te-
 stamen-

stamenti in Anglicum idioma translati Sæcul. XVI.
A.C. 1526.
 editionem, quæ a se olim vulgatæ con-
 fona, multis in locis depravata erat,
 ut ex ipsius sacri Codicis testimonio er-
 rores suos comprobare videretur. Rei
 gerendæ negotium in se susceperunt duo
 Angli Christianæ fidei desertores, qui
 hanc versionem Coloniensibus literis ex-
 cudi curarunt. Jam prælum longius
 processerat, cum impium hoc consilium
 tandem hac ratione detegeretur. Ve-
 nerat eo tempore Coloniam Joannes
 Cochlæus, ut ibidem Ruperti Abbatis
 opera prælo subjiceret; cum igitur no-
 vum Testamentum a Lutheranis corru-
 ptum edi comperiret, rupta omni mora
 hac de re urbis Magistratum certio-
 rem reddidit, qui tamen omni solertia nequic-
 quam adhibita nullum ex hisce exem-
 plaribus conquirere poterat, eo quod
 Lutheri affeclæ, accepto secreti proditi
 nuncio, jam omnia distraxissent, atque
 ambo Angli quaterniones jam impressas
 Wormatiam transtulissent, ut ibidem cæ-
 ptum opus perficeretur. Ubi vero Coch-
 læus Henricum Regem, Volsæum Car-
 dinalem, & Joannem Fischerum Ros-
 fensem Episcopum de his admonuerat,
 confestim, ne merx hæc perniciosissima
 in Angliam inveheretur, tam severe pro-
 hibebatur, tantaque diligentia huic ma-
 lo ubique præcavebatur, ut Lutheri fau-
 tores

Sæcul. XVI. A.C. 1526. tores tunc novi sui Testamenti exemplaria in regnum invehere minime auderent.

§. XXXIX.

Zwinglii opinio de Eucharistia.

*Sleid. l. 3.
p. 160.*

Interea Zwinglius se Lutheri Discipulum appellari indignatus, ipse novæ sectæ auctor esse constituit; cumque jam antea Orthodoxæ fidei dogma de Transubstantiatione in Eucharistia impugnasset, nunc quoque realem præsentiam, quam Lutherus admittebat, aggredi, & explicationem, quam Carolstadius ad negandum hoc mysterium adhibebat, eludere moliebatur; Carolstadius enim ad figuras recurrit, docuitque, hoc verbum *Est*, quo Christus in verbis Sacramenti usus est, idem esse, ac *significat*. Zwinglius vero & Oecolampadius diverso paululum modo rem explicabant, de cetero inter se conspirabant, hæc verba: *Hoc est corpus meum* esse figurata. Zwinglius enim asserebat, quod hæc particula *Est* accipiatur pro *significat*, Oecolampadius autem tenebat, in verbo *Corpus* hunc esse sensum; *hoc est figura corporis mei*. Huic sententiæ accesserunt Argentinenses, ac Bucerus & Capito eorum Duces pro aris & focis figurati sensus errorem tuebantur. Ab eo tempore spurix reformationis sectatores